

Угледни јапански дипломата, који је био опуномоћеник генералног секретара УН у БиХ у вријеме врхунца кризе на Балкану, ових дана је из прве руке изрекао неке капитално значајне чињенице везане за Сребреницу и Маркале. „Сребреница није била демилитаризована као што су налагала правила. Заштићена зона је служила као војна база у којој су се трупе босанских муслимана, окупљале и реорганизовале, а оружје им је стизало са оближњих аеродрома. (...) Граната која је пала на пијацу Маркале могла је да дође са српских колико и са положаја босанских муслимана. То је утврдила интернационална петочлана комисија балистичких експерата коју сам формирао и у којој су била и два муслимана.“ – рекао је ономад Јасуши Акаши.

Зашто је то толико важно? Па зато што произилази да је Сребреница само де јуре била цивилна зона под заштитом УН, а де факто војно утврђење и утолико легитиман циљ напада ВРС. Такође, граната која је пала на Маркале и изазвала масакр цивила, послужила је као крунски аргумент за ваздушно бомбардовање положаја ВРС од стране НАТО, а могла је да буде муслиманска колико српска. Генерал УН Мекензи је још првих дана рата упозорио да и Армија БиХ пуца по Сарајеву како би изазвала више жртава и приписала их ВРС.

Зашто је Акаши до сада ћутао? – Радио је професионално свој посао и објективно информисао претпостављене на Ист Риверу, али су његови извјештаји стављени под ембарго и остали недоступни окривљенима у Хагу. Он је проглашен за српског лобисту, а генерални секретар УН Бутрос Гали, иначе Копт по националности, из истих разлога је замијењен под притиском САД. Акаши објашњава: „Било је предвиђено да се бомбардује она страна која прекрши прекид ватре, а онда је речено да треба бомбардовати Србе. Противио сам се, али Медлин Олбрајт то није разумјела и почели су притисци из Вашингтона.“

Иако, дакле, за српску ствар објективно имају огромно значење, ни открића јапанског дипломате, као ни она недавна двојице финских документариста, америчког адвоката, бошњачког полицајца и сл., нису, међутим, ни издалека добила очекивани одјек у националним медијима на обје обале Дрине. Мogle су се очекивати жестоке медијски расправе, захтјеви за ревизију хашке пресуде о „општинском геноциду“ и обнову процеса

српским генералима и политичарима, јер Сребреница и Маркале су били лајтмотив готово свих оптужби и пресуда за ратне злочине. А било би природно да су се огласили и бројни домаћи србомрсци и аутошовинисти, извинитељи по дужности, они који мисле да се читав свијет ујединио против Срба, цинични реалисти и релативизатори, борци за правду и истину и др. Зашто су бурне реакције мање-више изостале?

А шта да кажу они који су од самог почетка прихватили глобалне гласине о српској кривици за све и свашта и почели и сами да је мазохистички шире и продубљују? Истина, то није нека хомогена група. Многи су то радили из користољубља. Неки, међутим, искључиво по логици: није могуће да је читав свијет, укључив и Јељцина и Козирјева, у криву, а да смо једино ми у праву. Неки у опозицији Милошевићевом режиму сматрали су да им је сваки његов непријатељ добронамјерни савезник. Неки су пак вјеровали да, у име опастанка нације и државе, треба тактички погнути главу како би нас оставили на миру. Сви они су пред неким „новим“ чињеницама замукли.

Они који су се, као политички званичници у власти, опозицији, странкама и сл., извињавали у име своје нације и клањали непријатељским жртвама под притиском међународних форума, такође немају воље било шта да кажу. Мали број је то чинио из искреног јавно израженог увјерења јер такви ни данас, као ни током минуле двије деценије нису могли да добију српске гласове. У великој већини случајева то су чинили невољко и по службеној дужности, са апстрактним формулацијама како „свака невина жртва заслужује поклоњење“ пошто су вјеровали да је то цијена стабилизације мира, нормализација односа са сусједима и свијетом, социјалног бољитка нације.

Трећи, који су се бескомпримисно, али и безнадежно, од почетка досљедно залагали за „нову“ истину о Србима, и сами су, парадоксално, резигнирано заћутали пред навалом открића која су закаснила да произведу правду. Међу њима има и теоретичара завјере, ксенофоба и нихилиста, који мисле да се сав свијет уротио против нас и да је сваки покушај да се нешто конструктивно покуша унапријед осуђен на неуспјех. Али, има и трезвених родољуба и патриота, који нимало не тријумфују због тога што су њихови „међународно кооперативни“ и „политички коректни“ политички конкуренти поражени баш као и они сами. Напротив, занијемили су пред недоумицом шта смо свијету толико скривили.

На неколико мјесеци прије него што је почео рат у БиХ, у Београду сам се обрео у друштву једног угледног биолога, професора, академика, кажу и ма сона, који нажалост више није жив. Нисам сигуран да ли је био Србин или, поријеклом, припадник неке од војвођанских мањина, али поуздано знам да му је жена била Муслиманка. Забринутог

Пише: Ненад Кецмановић
недеља, 06 новембар 2011 14:04

израза лица питао ме је о ситуацији „преко Дрине“, а ја сам покушавао да му објасним сву сложеност и озбиљност ситуације, те могуће излазе и рјешења. Слушао ме ћутке и одсутно, као да се већ сит наслушао сличних прича које немају много везе са реалношћу, а онда ме прекинуо. „Рат у Босни је свршен чин јер је тако одлучено у иностраним центрима моћи и ви који тамо живите не можете то промјенити. Постоји чак и сценарио и подјела улога: предвиђено је да Муслимани представљају жртве, Срби – злочинце, а Хрвати - статисте.“

Посљедњих година често се сјетим овог разговора и све ми се чини да рјешење једино можемо очекивати од оних који су недавно окупирали Волстрит. Ни она друга империја није срушена са периферије, из Мађарске 56, Чешке 68, и Пољске 71, него је урушавање почело из самог центра.